

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce

Mgr. M. B.

zastoupený doc. JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D, advokátem
se sídlem Ludvíka Poděště 1883/5, 708 00 Ostrava – Poruba

proti
žalované

Česká advokátní komora
se sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1,
zastoupená JUDr. Janem Sykou, advokátem
se sídlem Školská 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 18. 6. 2018,
sp. zn. K 97/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a řízení před správními orgány

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí o odvolání vydaného odvolacím kárným senátem žalované dne 18. 6. 2018, sp. zn. K 97/2017 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí kárného senátu žalované ze dne 12. 1. 2018, sp. zn. K 97/2017 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným, že se jako advokátní koncipient dopustil kárného provinění tím, že *„jako advokátní koncipient na základě pověření Vysoké školy báňské v Ostravě ze dne 27. 8. 2015, kde byl v pracovním poměru, právně zastupoval při jednání dne 30. 1. 2017 konaném u Krajského soudu v Ostravě rektora VŠB – Technické univerzity Ostrava jako žalovaného v řízení vedeném u tohoto soudu pod č. j. 22 A 154/2016, o žalobě proti nečinnosti žalovaného, přičemž tuto právní službu žalovanému neposkytl jako substitut svého školitele JUDr. Alexandera Királyho, Ph.D., nýbrž v rámci výkonu své jiné výdělečné činnosti“*. Popsaným jednáním se měl žalobce dopustit porušení:
 - § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „**zákon o advokacii**“), neboť při výkonu praxe nejednal čestně a svědomitě,
 - § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu České advokátní komory (dále jen „**ČAK**“), neboť při výkonu právní praxe nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu,
 - § 38 odst. 2 věta první zákona o advokacii, neboť při výkonu právní praxe nepostupoval v souladu se zákonem o advokacii a stavovskými předpisy,

a to vše ve spojení s § 39 zákona o advokacii.

II. Řízení před kárnými orgány žalované

3. Žalovaná zahájila úkony v rámci kárného spisu žalobce na základě podnětu stěžovatele JUDr. T. S., který žalovanou upozornil na shora popsané jednání přípisem ze dne 1. 2. 2017, neboť byl zástupcem protistrany v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 154/2016.
4. Po prošetření podaného podnětu kárný žalobce ČAK podal proti žalobci kárnou žalobu ze dne 27. 7. 2017, v níž kladl žalobci shora popsané jednání za vinu s prakticky shodnou právní kvalifikací.
5. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na den 12. 1. 2018. Dne 11. 1. 2018 žalobce zaslal kárnému senátu své vyjádření ke kárné žalobě a zároveň se omluvil z ústního jednání z důvodu náhlé zdravotní indispozice, přičemž uvedl, že nepožaduje odročení jednání. V tomto vyjádření dále nerozporuje skutkové okolnosti a k vytýkanému jednání se plně doznává. K právnímu hodnocení kárné žaloby uvedl, že s ním souhlasí, pouze nesouhlasí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

s porušením § 16 odst. 1 a § 17 zákona o advokacii. Dále uvedl, že vytýkané jednání bylo pouze ojedinělým vybočením z jinak řádného výkonu koncipientské praxe. Dle žalobcových slov šlo o „*provedení spíše situační než pečlivě promyšlené pomoci rektorovi v rámci výkonu jiné (tehdejší) výdělečné činnosti*“. Žalobce kárného provinění lituje a bezprostředně po zjištění svého omylu se s rektorem dohodl na změně popisu pracovní činnosti tak, aby ani teoreticky nemohl univerzitu zastoupit. V návaznosti na to se rovněž dohodl s rektorem na skončení svého pracovního poměru ke dni 31. 12. 2017. Dále žalobce pojednal o svých majetkových poměrech a zároveň požádal o upuštění od uložení kárného opatření s ohledem na malou závažnost provinění.

6. Kárný senát následně věc projednal v rámci ústního jednání dne 12. 1. 2018 v nepřítomnosti žalobce a následně rozhodl kárném provinění žalobce, jak bylo popsáno shora, a za toto provinění uložil kárné opatření ve formě napomenutí a uložil žalobci úhradu nákladů řízení ve výši 8000 Kč.
7. V rámci dokazování kárný senát zjistil, že žalobce převzal pověření k zastupování univerzity dne 28. 7. 2015, přičemž v této době nebyl ještě advokátním koncipientem. K tomu kárný senát uvedl, že tato skutečnost snižuje závažnost spáchaného provinění, nicméně ho neexkulpuje. Ohledně uložené sankce kárný senát uvedl, že smyslem upuštění od kárného opatření je dle názoru kárného senátu projev autoreflexe projednání kárného provinění před kárným senátem. Jelikož bylo jednání konáno bez přítomnosti kárně obviněného, tento smysl by nebyl naplněn. Nic na tom dle kárného senátu nemění ani to, že důvod nepřítomnosti byla náhlá zdravotní indispozice. Z uvedených důvodů kárný senát přistoupil k uložení napomenutí.
8. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání, ve kterém neuvedl nic dalšího.
9. Dne 31. 5. 2018 byla žalobci doručena výzva ze dne 16. 5. 2018 od předsedy odvolací kárné komise, aby v **co nejkratší době** zaslal odůvodnění blanketního odvolání. Současně žalobci tímto oznámil složení odvolacího kárného senátu a vyzval ho k podání případné námítky podjatosti ve lhůtě 15 dnů.
10. Dne 18. 6. 2018 se konalo jednání odvolacího kárného senátu, kterého se zúčastnili pouze jeho členové. Na něm bylo přijato rozhodnutí, že se odvolání zamítá a rozhodnutí kárného senátu se potvrzuje.
11. Následně žalobce zaslal předsedovi kárné komise námitku podjatosti ze dne 27. 6. 2018, a to proti předsedovi odvolacího kárného senátu, JUDr. Václavu Vlkovi. Namítaná podjatost měla spočívat ve skutečnosti, že JUDr. Vlk je členem prezidia Unie obhájců stejně jako JUDr. S., který podával podnět k projednání žalobcova případu. Dle žalobce panuje důvodný předpoklad, že předseda senátu může mít pro svůj poměr k věci v širším smyslu zájem na výsledku řízení.
12. Na tuto námitku reagoval předseda odvolací kárné komise vyrozuměním ze dne 16. 8. 2018, ve které uvedl, že neshledal důvody pro vyloučení předsedy odvolacího kárného senátu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Následně bylo žalobci dne 17. 8. 2018 doručeno písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí odvolacího kárného senátu. V něm odvolací kárný senát uvedl, že přezkoumal postup kárného senátu i prvostupňové rozhodnutí a neshledal žádné pochybení a zcela se ztotožnil s právním hodnocením kárného senátu. Ohledně zvolené sankce odvolací kárný senát konstatoval, že vzhledem k přístupu kárně obviněného neměl možnost uvažovat o mírnější variantě, neboť kárně obviněný se nedostavil k jednání kárného senátu a dále nereagoval na výzvu k doplnění odvolání, což má nepřímo svědčit o jeho přístupu ke stavovským povinnostem.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

14. Žalobou ze dne 17. 10. 2018 žalobce napadá rozhodnutí odvolacího kárného senátu v celém rozsahu a žádá jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu projednání. Důvody pro zrušení spatřuje v následujících žalobních námitkách.
15. První pochybení spatřuje žalobce v neurčitě stanovené lhůtě k doplnění odvolání, když v dopise ze dne 16. 5. 2018 předseda odvolací kárné komise uvedl, aby odůvodnění odvolání doplnil *ve lhůtě co nejkratší*. Žalobce argumentuje, že v kárném řízení se přiměřeně užije trestní řád (§ 35e odst. 2 zákona o advokacii), tehdy, pokud zákon o advokacii nebo vyhláška č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád) (dále jen „**kárný řád**“) nestanoví něco jiného. Trestní řád v § 251 odst. 1 vychází z toho, že oprávněné osoby byly náležitě poučeny o nutném obsahu odvolání v rozsudku soudu prvního stupně (§ 125 odst. 2 trestního řádu) a že se tímto poučením řídily. Součástí výzvy předsedy odvolací kárné komise k odstranění vad odvolání nebylo stanovení lhůty pěti dnů, resp. nebylo stanovení vůbec žádné konkrétní lhůty (ve lhůtě co nejkratší). Absentovala i další obsahová součást výzvy, totiž upozornění na následek nesplnění výzvy, kterým by bylo projednání odvolání kárným senátem bez znalosti odvolacích důvodů žalobce.
16. Dále žalobce namítá, že rozhodnutí o jeho námitce podjatosti vůči předsedovi odvolacího kárného senátu bylo vydáno (vypraveno) společně (ve stejný den) s rozhodnutím odvolacího kárného senátu. V tomto došlo dle žalobce k porušení práva na správnost a zákonnost vydaného rozhodnutí a k ústavně nepřipustnému odepření spravedlnosti. O námitce mělo být rozhodnuto bez zbytečného odkladu a nikoliv až společně s rozhodnutím ve věci. Rovněž žalobce namítá, že jeho námitka nebyla řádně vypořádána.
17. Žalobce rovněž namítá, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí byl negativně zohledněn jeho přístup k věci, přičemž on má za to, že právě jeho přístup hovoří pro mírnější kárné opatření, resp. pro upuštění od kárného opatření. Žalobce namítá, že jeho přístup k obvinění, včetně toho, že se omluvil z jednání kárného senátu, avšak nepožadoval, aby jednání kárného senátu v kárné věci bylo odročeno, byl na dostatečné (odborné i etické) úrovni.
18. Žalovaná na žalobu reagovala vyjádřením ze dne 26. 11. 2018, v němž navrhla žalobu zamítnout pro nedůvodnost.

19. K námitce týkající se stanovené lhůty k doplnění odvolání žalovaná podotýká, že žalobce měl až do dne jednání ve věci 71 dnů na doplnění svého odvolání, nicméně tak neučinil. Dále ohledně subsidiárního použití lhůty dle § 251 odst. 1 trestního řádu uvádí, že žalobce dle jeho vyjádření musel vědět, že překročení pětidenní (případně osmidenní lhůty pro podání odvolání) bude považováno za překročení stanovené nekonkrétní lhůty.
20. Ohledně námitky nepoučení o následcích nesplnění výzvy žalovaný uvádí, že § 28 kárného řádu, obsahuje pro žalobce příznivější úpravu, než trestní řád, neboť následkem neuposlechnutí výzvy není odmítnutí odvolání, ale jeho projednání v plném revizním principu.
21. Dále žalovaná rekapituluje časovou souslednost jednotlivých procesních úkonů a dovozuje z toho, že žalobce i při nejprívětivější možné interpretaci vyložil lhůtu „co nejkratší“ v délce nejméně 78 dnů, tj. od 31. 5. do 17. 8. 2018 (od doručení výzvy k doplnění odvolání do doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí).
22. K námitce podjatosti žalovaná uvádí, že pro její podání byla žalobci poskytnuta lhůta 15 dnů, která s ohledem na doručení výzvy (31. 5. 2018) končila dnem 15. 6. 2018. Námitka tedy byla podána opožděně (27. 6. 2018) a to i s ohledem na projednání věci odvolacím kárným senátem. Přesto o ní bylo rozhodnuto a toto rozhodnutí bylo odůvodněno.
23. K uložení kárného opatření žalovaná sděluje, že se žalobce z jednání před kárným senátem omluvil bez doložení tvrzené skutečnosti a s ohledem na jeho absenci nemohl kárný senát přijmout jeho osobní projev, z něhož by měl možnost dovodit splnění podmínky podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii, tedy podmínky pro upuštění od kárného opatření. Dále také žalovaná zdůrazňuje, že při výměře kárného opatření byly zohledněny žalobcovy majetkové poměry a ostatní okolnosti případu a bylo mu uloženo nejmírnější kárné opatření.

IV. Posouzení věci soudem

24. Žaloba byla městskému soudu doručena 18. 10. 2018, a tedy v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
25. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaná městskému soudu vyjádřili svůj souhlas s rozhodnutím tímto způsobem.
26. Žaloba je nedůvodná.
27. Městský soud o podané žalobě a jednotlivých žalobních bodech uvážil následovně.
28. Nejprve se městský soud zabýval námitkou neurčitého stanovení lhůty k doplnění odvolání. Lze konstatovat, že v obecné rovině odvolací kárný senát v této záležitosti pochybil, když stanovil lhůtu k doplnění blanketního odvolání jako „v nejkratší možné době“. Takto stanovená lhůta je nežádoucí s ohledem na zásady spravedlivého procesu,

kterými se i kárné řízení vedené žalovanou musí řídit, neboť jde o lhůtu ryze abstraktní. Uvedený závěr platí zejména s ohledem na skutečnost, že v daném případě se skutečně nabízela možnost subsidiární aplikace § 251 odst. 1 trestního řádu (ve spojení s § 35e odst. 2 zákona o advokacii).

29. Rovněž absence řádného poučení o následcích nesplnění výzvy lze považovat za nesprávný postup odvolacího kárného senátu, neboť odvolatel by měl být poučen o následcích pro případ, že ponechá výzvu bez reakce. V tomto ohledu lze ovšem souhlasit s žalovanou, že přiměřená aplikace trestního řádu (§ 251 odst. 1) se vztahuje pouze k poučovací povinnosti samotné, a nikoliv k jejím následkům, tedy k odmítnutí odvolání. V tomto ohledu kárný řád obsahuje zvláštní úpravu, která garantuje projednání případu i bez reakce na výzvu k odstranění vad odvolání (§ 28 kárného řádu).
30. Navzdory výše vyjmenovaným procesním pochybením městský soud nedošel k závěru, že by dosahovaly v konkrétním případě takové intenzity, že by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit a věc znovu projednat. S ohledem na další vývoj odvolacího řízení totiž nelze konstatovat, že by tato pochybení měla vliv na zákonnost výsledku řízení. *„Správní soudy tedy nekontrolují dodržování všech procesních fines a procedurálních pravidel pro tato pravidla samotná, ale vždy se musí zvažovat, zda porušení procesních pravidel mohlo mít alespoň teoreticky dopad na výsledek řízení.“* [Komentář k § 78. KÜHN, Z. a kol. (2019) *Soudní řád správní: komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI].
31. Odvolání žalobce podal dne 23. 4. 2018, výzva k doplnění odvolání ze dne 16. 5. 2018 mu byla doručena dne 31. 5. 2018, odvolání žalobce odvolací kárný senát projednal bez nařízení ústního jednání dne 18. 6. 2018 a rozhodnutí ve věci mu bylo doručeno dne 17. 8. 2018. Žalobce tedy měl dostatek času k doplnění svého odvolání, nicméně zůstal nečinný. V tomto případě se nelze odvolávat na skutečnost, že lhůta byla abstraktně stanovená. To by bylo možné brát do úvahy, pokud by odvolací kárný senát rozhodl obratem a žalobce by neměl ani teoretickou šanci své odvolání doplnit, nicméně v řešeném případě žalobce nedbal o svá práva, ač bez pochyby musel vědět, že se po něm v nejbližší možné době žádá doplnění jeho blanketního odvolání. Rovněž již při podání blanketního odvolání musel žalobce vědět, že bude nutné ho doplnit o odvolací důvody, nicméně zůstal cca pět týdnů nečinný (do doby doručení výzvy k doplnění odvolání) a ani následně toho nebyl schopený toto doplnění doručit žalované. V tomto ohledu tedy nelze přijmout žalobní námitku žalobce, neboť za výsledek řízení je primárně odpovědný pouze on kvůli své pasivitě v řízení. Rovněž nenařízení ústního jednání nelze vnímat jako pochybení, když takový postup je předvídaný § 27 odst. 1 kárného řádu.
32. Absence poučení pak rovněž nemohla jít k tíži žalobce, neboť odvolací kárný senát „z úřední povinnosti“ přezkoumal prvostupňové rozhodnutí včetně řízení, jež mu předcházelo, a neshledal v něm žádné nedostatky. Ani v tomto ohledu tedy nemělo procesní pochybení žalované dopad na výsledek řízení.
33. K námitce podjatosti vznesené žalobcem je nutné primárně uvést, že byla bez rozumného důvodu vznesena opožděně. Výzva k podání námitky podjatosti členů odvolacího kárného senátu byla žalobci doručena dne 31. 5. 2018 a pro její podání byla stanovena 15denní lhůta. Ta marně uplynula dne 16. 6. 2018. Žalobce nicméně sepsal námitku podjatosti proti předsedovi odvolacího kárného senátu dne 27. 6. 2018 a tu doručil žalované dne 2. 7. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V ní pouze uvedl, že skutečnost rozhodnou pro vznesení námitky podjatosti se dozvěděl teprve dne 27. 6. 2018, a nic bližšího netvrdil a ani neprokázal ve vztahu k prokázání okamžiku, kdy se o možném důvodu podjatosti dozvěděl. Už tato samotná skutečnost svědčí dle městského soudu o tom, že byla námitka podána opožděně, a proto k ní nemělo být přihlédnuto. Skutečnost, že předseda odvolací kárné komise námitku vypořádal, lze vnímat jako procesní nadstandard, kterého se žalobci dostalo. Z uvedených důvodů je tedy žalobní námitka nedůvodná.

34. Ve vztahu k námitkám týkajícím se uloženého kárného opatření městský soud uvádí, že úvaha o uložení kárného postihu spadá do oblasti správního uvážení kárných orgánů žalované. Podle § 78 odst. 1 zruší správní soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil. Z toho plyne, že soud u těchto správních rozhodnutí přezkouvává pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem (resp. též ústavně stanovených požadavků na výkon veřejné správy). Součástí přezkoumání je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46.) V tomto směru městský soud neseznal, že by se kárné orgány dopustily excesu z mezí jejich správního uvážení, neboť své závěry opřely o jasně vyjevené důvody a ani druh zvolené sankce se nejeví jako excesivní.
35. Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, že kárný senát nijak nevyhodnotil hodnocení dosavadního průběhu koncipientské praxe žalobce. Zde nezbývá než konstatovat, že průběh koncipientské praxe kárně obviněného, resp. její hodnocení, není podle zákona o advokacii kritériem pro uložení sankce, jež by obligatorně muselo být vyhodnoceno. Ostatně ani sám žalobce neuvedl nic bližšího o tom, která norma jakého předpisu by takovou povinnost kárnému senátu ukládala. Odkaz na součást „ústavního rámce pravidel spravedlivého procesu“ je pak zcela nekonkrétní a nezpůsobilý soudního přezkumu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.